

Концерт, който остана в мен

Нона Кръстникова

„Концерт, който остана в мен” от Мари Бенуа е статия, публикувана на 08.03.2026 г. по случай концерт на Андриана Йорданова, Алан Скибераз и Кирил Манолов, с акомпанимент на Боряна Ламбрева в Малта в чест на Националния празник на България – трети март. Не можех да не превода статията, защото това е не само повод за гордост за българското изкуство, но и защото написаното картинно и емоционално ни пренася в тази вечер, в която освен всичко са се изпълнили български произведения. Истинска просветителска дейност на трети март в Малта!

Кирил Манолов е певец със световна кариера и е познат на българската публика, а в Малта дни преди концерта участва в успешна премиера на “Фалстаф”. Боряна Ламбрева, освен обичан професор по „Камерно пеене” в НМА и дългогодишен сътрудник на Майсторския клас на Райна Кабаиванска в София, е и предпочитан сценичен партньор от повечето ни световни певци. За своите самостоятелни рецитали я канят певци като Красимира Стоянова, Светлина Стоянова и др. Много се надявам и Андриана Йорданова да е почитана в България, защото според мен тя е разкошна, истинска белкантова певица. Мога да споделя, че когато чух нейн запис на арията на Иможене от “Пирата” на Белини, ѝ писах, макар да не се познавахме, защото много ми хареса. След първия си концерт в Малта (2001) Андриана Йорданова остава да живее там и става една от най-изявените певици на острова, изпълняваща както оперен, така

и кантатно-ораториален и камерен репертоар. Преподава в артистичното и певческо ръководство на сопраното Джулиетта Бизаца и води клас по пеене на остров Малта.

Тези прекрасни наши изпълнители са сътворили една емоционална българска вечер в Малта и от следващите редове ще стане ясно, че местната публика е посрещнала възторжено техните изпълнения. Приятно четене:

„Пристигнах в “Обществото на изкуствата в Малта” в студена и ветровита мартенска вечер. Не съм почитател на топлината, но нямам търпение да почувствам отново слънчева прегръдка. Залата беше вече почти пълна, леко жужене от разговори се надигаше от тъпа познати и нови лица. Чувстваше се, че има специален повод в атмосферата, но не някакъв голям и формален, а топъл – излъчващ онова сгряване, което чувстваш, когато малко общество се събере да празнува нещо смислено. Българо-малтийското общество организира концерт, за да отбележи националния празник на България 3-ти март и го бяха направили перфектно.

Програмата обещавахе оперно пиршество и именно такава ни беше подарено. Трима певци – Андриана Йорданова – сопран, Алан Скибераз – тенор и Кирил Манолов – баритон, пяха (понякога сами, друг път в дует или терцет) с лекота, която незабавно убеди публиката, че е в добри ръце. Връзката им беше видна още от самото начало, певците стъпваха с увереност към изявата си и след това се оттегляха с благородство, позволявайки на останалите да са под светлините на прожектора.

Вечерта започна с извисяващите фрази на Понкиели, арията на Енцо от “Джоконда” на Понкиели, изпята от Алан Скибераз – в най-добрата му форма, с чист и ясен тембър, който изпълни залата. Това постави общия тон – страстен, лиричен и безкомпромисно оперен. След това прозвуча музиката на Джозеф Вела, чиято ария на Тереза от “Валерияна” в изпълнение на Андриана Йорданова добави малтийския привкус в програмата, като ни напомни, че някои от нашите композитори са помогнали поне малко за формирането на световния оперен пейзаж.

Последва Верди, често изпълняван в такива празнични вечери, с дует на Амелия и Рикардо от „Бал с маски“. Тогава дойде смяна на настроението със стихотворението „Трети март“, изпълнено от малката Анджелина Жекова, пропито с българско чувство, искрено изразяващо национална гордост. Всички последвали български произведения за мен бяха непознати.

„Българската част“ започна с ария на Хитър Петър из едноименната опера на Веселин Стоянов – игрива, характерна и изпълнена от Кирил Манолов с намигване. Арията на Зорница от операта „Луд Гидия“ на Парашкев Хаджиев в изпълнение на Андриана Йорданова донесе различно настроение – по-лирично, по-интроспективно. Песните от Панчо Владигеров „Песен на Шута“ и „Дафино вино“ прибавиха още един богат пласт с фолклорен привкус и емоционална дълбочина. Тези песни също бяха изпълнени от невероятния Кирил Манолов – голям мъж със завладяващ глас и мащабно присъствие. Не бях го чувала да пее преди това, защото изпуснах „Фалстаф“ в театър „Мануел“. Знаем едно: аз бих искала да го слушам отново и отново.

Програмата продължи със стихотворението „Аз съм българче“ от Иван Вазов, което беше изпълнено с чувство на гордост от богатството на българското историческо наследство и национална идентичност.

По време на концерта певците бяха подкрепяни чувствено и сигурно от пианиста Боряна Ламбрева – музикант, който оформи цялата програма. През цялото време тя беше концентрирана, грижовна, подкрепяща, без да търси собствена изява, но с изразена дълбока музикалност. В такъв тип програма би било лесно да не обърнеш внимание на пианиста, но без нея концертът нямаше да има същата споделеност и емоционална дълбочина.

След българската част се върнахме на позната територия с Пучини и първия дует на Tosca и Cavalleria от първо действие на „Тоска“, изпълнен с топлина и страст, последван от великата ария на Kalfas от „Турандот“, която Алан Скриберас поднесе с възхитителен контрол и мощ. Верди се върна още веднъж с дуета на Leonora и Graf di Luna от операта „Трубадур“ – творба, която винаги носи определен емоционален заряд. И този път изпълнението на Андриана Йорданова и Кирил Манолов не беше изключение. След това, почти неочаквано, концертът завърши с канцонетата „Non ti scordar di me“, изпята от тримата певци – една от най-добрите версии на песента, която съм чувала. В момента, в който познатите фрази започнаха, още с първите ноти, вече не бях в залата, бях на едно съвсем различно място, в спомена, в нежността на нещо, приличащо на болка. Слушала съм тази канцонета милиони пъти, но никога не съм я „чула“ по истински начин. Тя ми напомня за моя съпруг, винаги мисля за него, като я чуя. Сякаш мелодията изразява моя спомен, носейки със себе си това, което времето не може да изтрие. Бях много

развълнувана и се оставих на това чувство, защото някои емоции не отслабват с годините, просто стават част от вътрешния мир.

В края на концерта четири български деца поднесоха цветя на участниците, а проф. Пирота им поднесе подаръци.

Като се прибирах в студената мартенска вечер, носех със себе си не само красивото пеене, благородството на събитието, но и напомнянето, че изкуството и любовта са тясно свързани, гласът може да чества празника на една държава и в същото време да е глас на една лична скръб. Само това, което докосва сърцето, има наистина значение. Прибрах се вкъщи с благодарност за моста между различните култури, който концертът съгради и връзката между миналото и бъдещето, която се възстанови само с една песен. Чувам как няколко приятели ми казват „Продължи нататък!” Твърде късно е!”